

Danka a Janka

O slimačom domčeku

Danka a Janka išli do hory na hriby a prekvapila ich búrka : blýskavica, hrmavica, lejavica. Stromy až tak vzdychali.

„ Ja sa bojím! ” fíkala Danka. Naozaj, bála sa tak veľmi, že sa od strachu celá zmenšila. A zmenšovala sa, zmenšovala, až napokon bola celkom malinká.

„ Aj ja sa bojím! ” fíkala Janka. Naozaj, bála sa aj ona tak veľmi, že sa od strachu stávala menšou a menšou, až napokon bola úplne malilinká.

A ako sa tak triasli od strachu, zazreli za stromom slimačí domček. Čo keby vošli dnu ?

Zaklopali, pozdravili.

„ Môžeme tu, prosím prečkať búrku ? ” Pán slimák bol v náramnom pomykove – toto je prvý raz, čo k nemu prišla návšteva.

„ Môžete, pravdaže, ” vraví po chvíli.

„ Len mi prosím, prepácte, že nemám poriadené. Začal som upratovať na jar a do zimy budem s tým istotne hotový. ”

„ Ach, to nech vás netrápi, ” povedala Janka a žmurkla na Danku. A Danka povedala : **„ Pravdaže! ”**

Kým sa búrka prehnala, sestričky vyprali ujkovi slimákovi záclony, vydrhli mu dlážku, umyli všetky tri obloky aj riad od troch týždňov.

Riadiť taký drobulienkov, to je pravé potešenie: obloky na piad', dlážka na šesť piadí, tanieriky na pol rosnej kvapky a najvyšší hrniec na tri dažďové kropaje.

Ujo slimák bol dojatý. Ďakoval im a povedal :

„ Odteraz môžete prísť ku mne kedykoľvek, za búrky či pri slniečku, ja bývam stále doma. ”

A dal im na pamiatku utešenú slimačiu vázičku.